

Barcelona Producció és un cicle dedicat a la creació emergent de la ciutat.

Àlex Muñoz, Anna Moreno, Camille Orny i Magda Vaz, Christina Schultz, Claudia Pagès, Dani Montlleó, David Mutiloa, Eliana Beltrán, Irene Solà, Irina Mutt, Les Brontë, Marco Noris, Matteo Guidi, Nyamnyam, Paco Chanivet, Quim Pujol i Taller Estampa.

DOSSIER DE PREMSA

Barcelona Producció és una iniciativa de La Capella.

lacapella

[bcn.cat/
lacapella](http://bcn.cat/lacapella)

Ajuntament de
Barcelona

BARCELONA PRODUCCIÓ és un programa impulsat per l'Institut de Cultura de Barcelona, i coordinat per La Capella, que té com a objectiu incentivar la producció en l'àmbit de les pràctiques artístiques contemporànies. Promou la participació d'artistes, comissaris, crítics, investigadors i altres professionals centrats en l'art i la cultura contemporània a través d'una convocatòria oberta i una selecció de projectes efectuada per un jurat independent.

Els projectes, presentats a partir d'una convocatòria pública, són seleccionats per un jurat independent que en aquesta edició ha estat format per David Armengol, Mónica Bello, Joan Casellas, Latitudes (Max Andrews i Mariana Cánepa), Alexandra Laudo i Mireia Sallarès.

En aquesta **11a edició**, són un total de **17 propostes artístiques** les que es podran veure, d'entre les 237 que es van presentar a la convocatòria pública. Enguany **s'han ampliat les línies d'actuació incorporant quatre noves categories** a les que ja existien:

Projectes de publicació. Projectes d'edició en suport físic d'una publicació, ja sigui visual, textual, sonora o qualsevol altre llenguatge.

Projectes d'investigació. Treballs a l'entorn de les pràctiques artístiques contemporànies, tant des d'un punt de vista teòric, com des d'una perspectiva de recerca prèvia per a la realització d'un projecte artístic.

Projectes d'acció en viu. Propostes presentades en formats diversos, com la performance, el moviment, so, polipoesia o qualsevol altre llenguatge artístic.

Entorns digitals, adreçada a projectes artístics presentables en entorns digitals o específics de les tecnologies de la informació i de la comunicació (xarxes, contextos geolocalitzats o a qualsevol altre espai no físic relacionat).

Barcelona Producció inaugurarà el seu programa expositiu el proper **18 de juliol** i s'allargarà fins a finals de juny de 2018.

Entre les novetats destaquem les relacionades amb la comunicació i les publicacions.

Com a novetat d'aquest any, el creador triarà els continguts i el disseny de la publicació resultant del seu projecte, obrint la possibilitat a fer publicacions de caire divers, i de continguts més amplis, a les quals el format determina que formen part d'una col·lecció.

L'estudi Folch introdueix una novetat important, ha creat una campanya de comunicació amb l'objectiu de redissenyar el contingut de marca de Barcelona Producció. La proposta de Folch Studio és apropiar-se del llenguatge i els canals de les xarxes socials per mostrar la comunitat artística on s'insereix Barcelona Producció per elevar-ho a la categoria de campanya.

PROGRAMA BCN PRODUCCIÓ 2017

SYNTHESIS

Del 19 de juliol al 25 de setembre

David Mutiloa

Sala Gran

Amb el projecte *SYNTHESIS*, David Mutiloa repassa les transformacions esdevingudes durant les últimes dècades en les dinàmiques del treball productiu: la digitalització dels processos, la fractalització dels temps i els espais, l'absorció de facultats cognitives i afectives, etc. Durant una gran part del segle xx, el treballador va lluitar per assolir una condició social que li permetés escapar de l'alienació ocasionada per la feina, però aquesta aspiració a l'autorealització es va acabar integrant perfectament dins de la cadena productiva, cosa que ha generat un estat de depressió constant i generalitzat. *SYNTHESIS* buscarà traçar la gènesi d'aquest canvi, prenent-lo com el punt d'inflexió en el qual resideix l'origen de la tragèdia contemporània.

David Mutiloa va estudiar disseny industrial i Belles Arts entre el País Basc i Catalunya. La seva obra s'ha pogut veure en exposicions individuals com ara *Differently from what I had expected* (García Galería, Madrid, 2016), *Formal Exercise* (Blueproject Foundation, Barcelona, 2015), *Notes on Color* (Grey Projects, Singapur, 2015), *Good Displays Catch Crowds* (Centro Huarte, Navarra, 2014) o *Es difícil dar con una buena lámpara* (García Galería, Madrid, 2013).

La seva obra ha format part d'exposicions col·lectives, entre les quals destaquen *Generación 2016* (La Casa Encendida, Madrid, 2016), *Especies de Espacios* (MACBA, Barcelona, 2015; col·laboració amb Serafín Álvarez), *The Dark Side of the Party* (SOS 4.8, Múrcia, 2015); *The World of Interiors* (The Green Parrot, Barcelona, 2014); *Presente indicativo* (Fabra i Coats, Barcelona, 2014); *BIAM 2014* (Lo Pati, Amposta, 2014); o *FAQ: Zona de preguntas frecuentes* (Fundació Antoni Tàpies, Barcelona, 2013). També ha estat artista resident en diferents centres nacionals i estrangers, entre els quals destaquen Gasworks (Londres, 2016), Grey Projects (Singapur, 2015) o Hangar (Barcelona, 2013-2015).

<http://www.davidmutiloa.com/>

TALK TROUBLE
Clàudia Pagès

De l'11 d'octubre al 7 de gener
Sala Gran

Ella és insult, i encara més insultant; ells parlen en la llengua materna i no hi ha qui els entengui; els altres fan servir formes retòriques lingüístiques alienants; ell diu refranys; ells fan bromes internes; ella insulta, una altra vegada.

Mentre parlen, l'un mira a través del vidre, l'altre ensopega. L'un intenta comunicar-se, però ja sense llengua, i també ensopega.

Claudia Pagès és llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i té un MFA pel Sandberg Instituut (Amsterdam). Ha exposat les seves obres de manera individual a Rongwrong & San Serriffe (Amsterdam, 2016), al Museu Abelló (Mollet del Vallès, 2016) i a Media Lume Galleri (Hèlsinki, 2013), i en duo a Salón (Madrid, 2017), a P/////AKT (Amsterdam, 2015) i a la Fundació Suñol (Barcelona, 2014). També ha realitzat performances en institucions com la RAI10/Arthena Foundation (Düsseldorf, 2016), La Casa Encendida (Madrid, 2016), el Moderna Museet (Estocolm, 2015) o la Swab Art Fair (Barcelona, 2015), i ha estat resident a Gasworks (Londres, 2017), CA2M i La Casa Encendida (Madrid, 2016), La Caldera (Barcelona, 2015), TAAK (Marfa, Texas, 2015), el Teatro Pradillo (Madrid, 2015), Hangar (Barcelona, 2013-2014) i L'Estruch (Sabadell, 2013).

El 2016 va rebre el premi Mondriaan fonds Werkbijdrage Jong Talent 2016-2017 (Països Baixos), i està nominada al guardó 3 Package Deal Publishing Coalition (Països Baixos) per *If I Can't Dance, I Don't Want To Be Part Of Your Revolution*.

<http://www.claudiapages.com/>

REMOVER CON UNA VARA DE MADERA

De l'11 d'octubre al 7 de gener

Matteo Guidi

Sala Petita

Remove con una vara de mader redefineix simbòlicament l'efígie eqüestre del dictador Franco, esculpida per Josep Viladomat, a través d'un gest poètic. El punt de partida és la visita que Matteo Guidi fa als magatzems municipals per veure escultures que han estat retirades de l'espai públic. En alguns casos, es tracta d'escultures amb càrrega ideològica feixista. Després d'observar com un dels guardes retira el plàstic de l'estàtua de Franco, l'artista pren com a referència aquest gest per extrapolar-lo a una altra acció: fer onejar una bandera. El moviment que genera, a la vegada poètic i polític, esdevé un exercici de supressió ideològica i de narrativa històrica en què l'èpica es condensa únicament en el guarda i més enllà de l'arbitrarietat del gest que pot suggerir en un primer moment el fet de destapar l'objecte; el que passa a *Remove con una vara de mader* és un acte de desmemòria.

Matteo Guidi (Cesena, Itàlia, 1978). És un artista amb base a Barcelona, graduat en etnoantropologia. És professor de sociologia de la comunicació a la Universitat ISIA d'Urbino (Itàlia) i membre de l'A/A Network (Art and Anthropology Network) i de CoMoDo (Comunicar Multiplica Deberes). Les seves obres han estat exhibides a Homesession, al Museu del Disseny, a l'Arts Santa Mònica, a FoodCultura Satellite Boqueria i a la Galeria Àngels Barcelona Espai 2 (Barcelona, Espanya); al Yorkshire Sculpture Park (Wakefield, Regne Unit); al MAGASIN (Grenoble, França); a PorEstosDias (Medellín, Colòmbia); a la Biennial de Valls (Espanya); a l'Espai AB9 (Múrcia, Espanya); al Centro Cultural de España (Montevideo, Uruguai); a la Fondazione Pastificio Cerere (Roma, Itàlia); a l'Ex Magazzini del Sale (Venècia, Itàlia), i al Center for Design Research & Education of Hanyang University, Seongdong-gu (Seül, Corea del Sud).

www.theartistandthestone.netwww.cookinginmaximumsecurity.com

EL GAFE I LA REVOLUCIÓ (La revolució gafada)

Del 24 de gener a l'1 d'abril

Dani Montlleó

Sala Gran

El misteriós trajecte per París d'un cotxe amb un estrany artefacte al sostre recurrent la ciutat, emetent i escampant vibracions i ones subsòniques com un virus el març o l'abril de 1968, va atraure la meua curiositat. El trajecte, percebut tan sols per una petita part de la població, pels Gaston Lagaffe (Sergi Grapes) de la ciutat i del país, es va produir un mes o dos abans de la Revolució del Maig del 68. Si, com diuen alguns, la Revolució Soviètica del 1917 originàriament no va ser res més que un happening de Lenin, la revolució parisenca del 68 potser té l'origen en les males vibracions d'un gafe.

Dani Montlleó (Mataró, 1966). És membre fundador de l'ACM (Associació per a la Cultura i l'Art Contemporani), i va ser responsable de l'espai d'art i aparador LACOSA del 2000 al 2009. També és creador, amb Quim Tarrida, de Subcutanspoon (Toy Operators, 2004-2005), i creador, de manera conjunta amb Susana Rodríguez, d'AKA Perruquers. Per acabar, és membre fundador de l'Associació Cultural Josefa Tolrà (AJT, 2016).

Algunes exposicions: *Muzak* (Can Palauet, Mataró, 2004), *The versionist* (sala petita de La Capella, Barcelona, 2005), *Trastocaments* (Centre de Lectura, Reus, 1997), *Pitbull* (Can Felipa Arts Visuals, Barcelona, 1998), *Brian's Brain (Stand by)* (Laboratorio de Arte Alameda, Mèxic DF, 2003), *Rodalties* (Museu Imatra, Finlàndia, 2004), *Samurai (Le secret)*. *Jaune Creation* (Grand Palais, París, 2003), *Plagiarismo* (La Casa Encendida, Madrid, 2005; Caja Madrid, Barcelona, 2006), *Merchandpromo-Yves* (Arts Santa Mònica, Barcelona, 2007), *The Gray a Gray n.º 2* (EspaiZero1, Olot, 2010), *From Page to Space* (Weserburg, Bremen; Fundação Serralves, Porto, 2011; Leopold-Hoesch-Museum, Düren; Gallery Murska Sobota, Eslovènia, 2012).

<http://www.spoonsyndicate.com/>

Del 24 de gener a l'1 d'abril

Sala Petita

ARTENGO2000

Camille Orny i Magda Vaz

En una Barcelona embrancada en l'economia col·laborativa globalitzada, un pis compartit és patrocinat per una multinacional russo-americana. A canvi d'uns escassos béns materials, els seus habitants exhibeixen la marca en la intimitat de casa seva mitjançant un lot de roba comuna.

Artengo2000 és una mini-sèrie en la qual es succeeixen escenes de cinema de gènere untades per la microsociologia i la psicoanàlisi. Desplega els trànsits sinuosos dels seus protagonistes pels dispositius del *sharing* i les seves xarxes d'intimitats vinculades per plataformes web nascudes a Silicon Valley. El seu punt de partida és el pis compartit, un contracte tant flexible com constrictiu, alhora actualitat del neoliberalisme i relíquia del totalitarisme estalinista (la kommunalka).

Camille Orny (França, 1985). Ha estudiat enginyeria agrària i és graduada en Belles Arts. Ha estat finalista (modalitat de projecte), amb Magda Vaz, del premi Miquel Casablanca (2017). Ha participat al *Couching Fiction* de Sergi Selvas, Can Felipa Arts Visuals (2016) i a l'exposició col·lectiva *Infarto* a Xangai (2015) i ha estat guanyadora de la convocatòria PostConstrucció Inter-Accions, Mixité Estudis (2014).

camilleorny.tumblr.com

Magda Vaz (Uruguai, 1992)

Ha estudiat el grau de Belles Arts a la Universitat de Barcelona. Actualment, cursa el màster de gestió cultural (Universitat Oberta de Catalunya), en l'especialització de polítiques culturals.

<http://cargocollective.com/magdavaz/>

A BREAK CAN BE WHAT WE ARE AIMING FOR
Irina Mutt

Del 27 d'abril al 24 de juny
Comissariat Sala Gran

"A break can be what we are aiming for" és una cita directa de l'autora Sara Ahmed que ens remet a la noció de ruptura, de trencament, però també de pausa, d'interrupció. L'element fràgil pot ser una estructura, un context o una situació que ens va desgastant, trencant, fent mal. El fet de sentir-nos vulnerables fa que ens calguin espais segurs i de trobada on recuperar forces i fer família, grup, tribu, guerrilla. Cuidar-se un mateix i cuidar els altres és també un acte polític. Tenim alguna manera de relacionar-nos amb la ruptura que no busqui la restauració del que s'ha trencat? Quedar-se a fora pot ser l'espai segur. Un trencament podria ser allò que volem, ser esquerdada i martell a la vegada.

Les obres i els formats per a aquesta exposició circulen i travessen aquestes idees entorn de la vulnerabilitat com a potència, l'energia de ser derrocat i derrocar a la vegada, buscant, en un doble sentit, la idea d'espai segur i també la possibilitat d'expandir-se, de circular de manera fragmentària i col·lectiva.

Irina Mutt (Girona, 1982). És llicenciada en història de l'art per la Universitat de Barcelona (2012). Des del 2013, col·labora amb A*Desk escrivint crítiques i amb el col·lectiu Supterranis, en la coordinació del Festival Plaga: propostes artístiques en espais auto-instituïts. El 2014 va obtenir la beca de Sala d'Art Jove en la modalitat de mediació i tutories, i va comissariar *El temps invertit* a Can Felipa, resultat de la convocatòria anual de Can Felipa Arts Visuals.

El 2015 va fer una residència a la Nau Estruch de Sabadell amb el projecte MICROS i el 2016 va comissariar *Deshaciendo texto*, un dels tres projectes guanyadors de la convocatòria Inéditos, presentat a La Casa Encendida. Des del gener d'aquest 2017, forma part de la comissió de programes del Centre de Producció i Recerca d'Arts Visuals Hangar.

SSSSSSSilex
Paco Chanivet

Del 27 d'abril al 24 de juny
Sala Petita

Subvivim en l'era de l'alta definició i la baixa empatia. Darrere el règim de la transparència s'amaga la dictadura dels objectes especulars. La identitat s'ha fragmentat en cibermorfemes: filtres, "m'agrada" i altres clics. El temps es torna historial de compres i el programari predictiu assetja l'accident. Filòsofs pornoexistencialistes debaten les diferències entre societat de l'espectacle i societat espectral: "*Ne vous connectez jamais*" a la façana d'un centre de dades. A la llunyania, el plor escòpic d'unes veus en *autotune* s'ofega en un mar quantificat. Greenpeace protegeix Tecnogaia. Guerra freda de dades pel control de les lectures minucioses i pobres. Nick Land, premi Nobel de la Pau. Manifestants ciberrealistes assalten la indústria parapsicològica: no a les xarxes de fantasmes hiperconnectats. Steve Jobs *cargo cult*. Quan les rialles es converteixen en *smile*, només ens queda dir "LOL".

Paco Chanivet (Sevilla, 1984) és llicenciat en Belles Arts, i també té estudis en antropologia social i cultural i en direcció i guió cinematogràfic. Algunes de les seves aportacions a l'àmbit artístic local han estat per a *Tràfic Experiència fotogràfica* (CCCB), *El lugar de los hechos* (Sala d'Art Jove), *ClaResil 2012mg* (La Capella), *Audio-deriva para el Archivo J. R. Plaza* (La Virreina Centre de la Imatge), *Blue Seven Phenomena* i *100% Desván* (Sant Andreu Contemporani), *F de Ficción* (Can Felipa Arts Visuals), *Constelaciones familiares* (Sala Muncunill EspaiDos), *Ne travaillez jamais* (ADN Platform, ADN Galería) i *Siga los rastros como si fuera miope* (Arts Santa Mònica). Actualment, resideix com a artista de llarga durada al centre de producció Hangar.

<http://www.pacochanivet.com/>

Projecte deslocalitzat

SÓN ELS MICROORGANISMES ELS QUE TINDRAN L'ÚLTIMA PARAULA NYAMNYAM

Són els microorganismes els que tindran l'última paraula

Aquesta frase de Louis Pasteur de mitjan segle XIX dona nom a aquest projecte que pretén extreure conceptes, dinàmiques i continguts de la fermentació biològica per aplicar-los a la fermentació social i cultural en el context de la ciutat de Barcelona. En els processos de fermentació, l'atzar, la presència i l'agitació generen vida i aliment. Tenint en compte la hibridació, el que és altament local i està en moviment constant, volem fer d'activadors (tal com fa la massa mare en un pa) de contextos i iniciatives que generen fermentació cultural o social a la nostra ciutat.

Nyamnyam és un espai-plataforma creat el 2012 per Iñaki Álvarez i Ariadna Rodríguez que fomenta la relació entre les diverses formes d'art i el menjar com a element vehicular per crear situacions que ajudin a dinamitzar i generar noves formes de relació i contacte dins el teixit social.

Nyamnyam desenvolupen una activitat constant en el terreny de les publicacions (fanzins, publicació *Mentrestant allà...*, *La Mordida*), creen projectes propis específics (*A cuatro patas*, *Comida negra*), organitzen tallers/lectures (*Cuinar és un acte polític*), ofereixen un servei de creacions comestibles per als socis (www.albuit.net), i dirigeixen i coordinen *Todo lo que me gusta es ilegal, inmoral o engorda*, cicle d'intervencions, tallers familiars i l'edició d'una publicació. També desenvolupen projectes específics amb diversos agents, com ara FoodCultura, el MACBA, la Fundació Tàpies, BAR Project, el Festival Plaga, IPAM/Festival GREC, la Fundació Miró, Idensitat, l'Antic Teatre, la Plataforma Aprofitem els Aliments (PAA), el LOOP Festival, el Mercat de les Flors, CaixaForum, o la Universitat de Wisconsin (EUA). L'any 2016 van rebre el premi Aplaudent dels Premis FAD Sebastià Gasch d'Arts Parateatral.

www.nyamnyam.net

Projecte deslocalitzat

EN FRONTERA

Marco Noris

En frontera

L'estiu d'aquest 2017 Noris recorrerà caminant els 160 quilòmetres de la frontera hispanofrancesa de la província de Girona per on van passar els principals camins de l'exili republicà. Durant el recorregut, l'artista pintarà una obra per cadascuna de les 198 fites que marquen el límit: caminar i pintar tot unint punts al llarg de la frontera, com en equilibri en aquesta línia invisible que divideix en dos el que és un, fent visible el que és invisible i desplegant, d'aquesta manera, un nou escenari de la memòria.

Marco Noris (Bèrgam, Itàlia, 1971). Dibuint i pintor en essència, Noris ha passat pel món del videoart, de l'art en xarxa i de la fotografia abans de restablir i enfocar la seva pràctica artística en l'àmbit de la pintura.

Ha exposat a Barcelona (Galeria Trama, Cyan Gallery, Galeria Esther Montoriol, Galeria Contrast, Galeria H2O, The Private Space, Casa Elizalde, Can Felipa Arts Visuals, Galeria Sicart, etc.), Madrid (Matadero), Castelló (Galeria Cànem) i Vic (Temple Romà de Vic, 5a Biennal). A l'estranger, cal destacar la seva participació en exposicions i festivals als Estats Units (The Active Space, Nova York, 2014), Itàlia (Different Pulses, 2013, i ParmaPoesia, 2002) i França (Centre Pompidou, París, 2002).

El novembre d'aquest 2017 té prevista una exposició al Museu Memorial de l'Exili de la Jonquera. Noris és un dels fundadors de la fàbrica de creació La Escocesa. Va ser artista resident a Hangar entre el 2015 i el 2017, i actualment és artista resident al Centre d'Art Contemporani Piramidón.

<http://marconoris.com/>

Projecte d'investigació

EL PESO DE MIS VECINAS-LA POESÍA Y EL CANTE COMO DISPOSITIVOS ESTRATÉGICOS **Christina Schultz**

El peso de mis vecinas – la poesía y el cante como dispositivos estratégicos

El projecte investiga la “producció” femenina de la comunitat marroquina/amaziga i les seves preocupacions en un context comunitari de veïnatge, a través d'un estudi sobre l'habilitat col·lectiva per compondre versos cantats que transformen converses en cants.

A partir d'aquesta recerca, s'indaga en les relacions de proximitat, distància i confluència que produeixen les dones en la comunitat. La recerca es duu a terme al Born, barri del casc antic de Barcelona, i a la frontera de Melilla amb el Marroc.

Christina Schultz, des de fa més de vint anys, treballa en diversos camps relacionats amb l'art, i també com a artista multidisciplinària i *performer*. Desenvolupa projectes des de l'àmbit col·laboratiu, i treballa amb elements cinematogràfics, escènics i gràfics, però davant de qualsevol format el seu interès principal sempre han estat els vincles amb els éssers humans. Parteix de l'error, de la incomoditat i de les malapteses, entre altres coses, i els entén com a oportunitats d'aprenentatge. Fa tres anys que investiga de manera independent el cant com a acció poètica/política i el “no fer” com a encarnació d'una possible crítica a la societat de la sobreproducció, prenent com a referència Espai en Blanc. Ha estat artista resident a Hangar, i actualment és resident al Centre d'Art Contemporani Piramidón, i participa al Programa d'Estudis Independents del MACBA.

Els seus projectes han estat exposats i han comptat amb el suport de Hangar, la Casa Elizalde, Subarna, la Fundació Tàpies, la Blueproject Foundation, EINA Centre Universitari i l'Institut 4Cantons, entre altres.

<http://www.christinaschultz.com/>

Projecte d'investigació

EL MAL ALUMNE. PEDAGOGIA CRÍTICA PER A INTEL·LIGÈNCIES ARTIFICIALS

Taller Estampa

El mal alumne. Pedagogia crítica per a intel·ligències artificials estudia els mecanismes de la visió artificial i l'aprenentatge per mitjà de xarxes neuronals. Avui dia, les màquines veuen i aprenen, però què vol dir “veure i aprendre”? És possible pensar una pedagogia crítica per al seu aprenentatge? Com podem subvertir els usos normatius –comercials i de monitorització– d'aquestes eines? El projecte d'investigació s'orienta a experimentar en aquest camp per mitjà de tres estratègies bàsiques: produir aprenentatges alternatius, valorar els resultats inesperats d'aquestes eines (moltes vegades considerats errors) i aconseguir fer parlar aquestes eines no de les imatges sinó d'elles mateixes, amb l'objectiu de revelar característiques del seu aprenentatge.

Estampa és un col·lectiu format per Roc Albalat, Pau Artigas, Marc Padró, Marcel Pié i Daniel Pitarch que duu a terme projectes de creació artística en el camp de l'audiovisual experimental, la programació i la producció gràfica. Un dels seus principals camps de treball és l'aproximació crítica i arqueològica a les tecnologies de la imatge i les eines interactives. Entre els projectes realitzats, cal destacar: *Rostro y código* (2016), *Speech Success* (2015), *Cartografia constant* (2014), *Atles visual dels centres de creació de Catalunya* (2013), *A la colònia penitenciària* (2011) o *La 72.024 mil·lèsima part d'un any* (2007-2009). Els seus projectes han rebut suport en convocatòries nacionals i internacionals d'institucions com la National Film Board del Canadà, Arte, CONCA, OSIC, Xarxaprod o Telenoika, i s'han vist en centres d'art i cinemes com l'Anthology Film Archive, el Centro de Arte Reina Sofía o la Tate Modern.

<https://tallerestampa.com/>

Projecte de publicació

THE DROWNED GIANT

Edició militada de vinils

Anna Moreno

The Drowned Giant proposa tornar a fer un *happening* que Ricardo Bofill va organitzar l'any 1970 a Moratalaz (Madrid) per promocionar un projecte utòpic d'habitatge, la Ciutat a l'Espai, que no es va arribar a construir mai. D'aquest esdeveniment no hi ha registres. Els mateixos protagonistes del *happening* aportaran versions contradictòries sobre el que va passar en aquesta edició de vinils, que barrejarà els registres, fets exclusivament en àudio, tant del procés de recerca com del *re-enactment* a Moratalaz. Es parteix de l'estètica i la psicologia ballardianes per especular sobre la naturalesa de l'esdeveniment, la seva capacitat performativa i el seu potencial com a document.

Anna Moreno (Barcelona, 1984). Treballa entre Barcelona i l'Haia (Països Baixos), on actualment és professora de recerca artística a la Royal Academy of Art. És cofundadora de la iniciativa Helicopter, un espai per a l'experimentació i l'intercanvi de coneixement a l'Haia.

La seva obra es desenvolupa en esdeveniments expandits vinculats a exposicions individuals, com ara a *D'ahir...* (Blueproject Foundation, Barcelona, 2016), *The Whole World Was Singing* (HIAP, Finlàndia, 2016) o *An Awkward Game* (1646, Països Baixos, 2015), i a exposicions col·lectives, com ara a *Distopía General* (Reales Atarazanas, València, 2017), *CAPITALOCEAN* (W139, Països Baixos, 2016), *Lo que ha de venir ya ha llegado* (CAAC de Sevilla, MUSAC i Koldo Mitxelena, Espanya, 2015), *Generaciones* (La Casa Encendida, Espanya, 2014), *Arena* (CoCa, Polònia, 2014) o *Definite Motion* (Generator Projects, Regne Unit, 2014). També s'insereix en el marc de simposis: *SFMOMA* (Estats Units, 2014) i *Stroom Den Haag* (Països Baixos, 2013), i residències: *Artistas en residencia* (CA2M i La Casa Encendida, Espanya, 2017), *SASG* (Corea del Sud, 2012) o *Atelierhaus Salzamt* (Àustria, 2011).

<http://www.annamoreno.net>

Projecte d'Acció en viu

VERDE CROMA

Quim Pujol

Presentació pública del 12 al 15 d'abril de 2018

Verde Croma

Els colors són una construcció cultural que consisteix en identificar i anomenar una franja determinada de l'espectre lluminós. Aquest projecte proposa una acció en viu basada en expressions relacionades amb els colors per tal de desenvolupar una composició de paraules, sons i gestos que ens facin dubtar del que produeixen els colors. Com les pantalles "Verd croma", aquest treball és una superfície on es pot projectar qualsevol cosa.

Quim Pujol (1978) és escriptor, comissari i artista. Treballa en els límits entre l'escriptura, les arts en viu i l'art contemporani. Des del 2014 investiga i modifica tècniques corporals ja existents amb finalitats polítiques. Les seves últimes obres en aquest sentit són *Trance colectivo* (2014), *ASMR del futuro* (2015), *BDSMmm* (2016) i *Fregoli* (2017). Ha participat en exposicions com *Intervalo. Acciones sonoras*, a la Fundació Antoni Tàpies, o *Visceral Blue*, a La Capella. Ha coeditat, juntament amb Ixiar Rozas, el volum sobre teoria afectiva *Ejercicios de ocupación* (Ediciones Polígrafa, 2015), i va ser comissari de la Secció Irregular del Mercat de les Flors entre el 2011 i el 2015. També ha impartit classes en el Programa d'estudis independents del MACBA.

<http://www.tea-tron.com/quimpujol/blog/>

Projecte d'Acció en viu

THE READING ROOM #3 PRESENTA "APARATOS DEL HABLA-MATERIALISMO HISTCERICO"

Eliana Beltrán Palacio

Presentació pública del 12 al 15 d'abril de 2018

The Reading Room #3 presenta: "Aparatos del habla-materialismo histærico" és un projecte que s'interessa per explorar obertament altres formes de lectura col·lectiva. La seva tercera sessió presenta una acció que se situa entre els límits de l'assaig obert, el microteatre, la performance i la instal·lació escultòrica, tot estudiant la idea de l'escriptura d'obres de teatre com a mitjà. Treballant des de la reapropiació del text "*El cuerpo omnisciente*", de Miran Božovič, ric en material narratiu, pinzellades surrealistes, filosofia del materialisme, misogínia dissimulada i adoctrinament, i en el qual s'examina el tema de la veu acusmàtica en la primera novel·la de Diderot, *Les bijoux indiscrets*, i en llegendes pitagòriques com a possible origen del terme, es proposa una desconstrucció de sentit que passa per l'acció de dues dones bateria que corporitzen dos i tres personatges, una escultura que es presenta com a actor i tota una alteració de la idea de lloc que passa per allò que és audible com a representació i com a ficció.

Eliana Beltrán (Medellín, Colòmbia, 1984). Viu actualment a Barcelona i és resident de llarga durada a Hangar (2016-2018). Ha fet el màster d'art sonor a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona (2015-2017). Va estudiar arquitectura a la Universitat Pontifícia Bolivariana de Medellín (2001-2006). La seva obra s'ha pogut veure en exposicions col·lectives a Medellín (a l'edició 43 del Saló Nacional d'Artistes, 2013) i a Barcelona (al festival Zeppelin, organitzat per l'Orquestra del Caos al CCCB, 2015). Com a arquitecta, va rebre diversos reconeixements durant els seus anys de pràctica professional (menció d'honor en la categoria de projecte arquitectònic a la XXIII Biennal Nacional d'Arquitectura Colombiana, 2012). Les seves pràctiques espacials recents integren diverses formes de producció, i reflexionen des d'àmbits com l'arquitectura, la ficció i l'efimeritat de les coses audibles, en tensió i/o juxtaposició amb altres formes de la idea dels elements espacials i el cos.

www.elianabeltran.info

Projecte d'Acció en viu

FINE CHERRY

Les Brontë

Presentació pública del 12 al 15 d'abril de 2018

FINE CHERRY és més que un joc de llenguatge.

FINE CHERRY és un reclam a la llibertat personal en un paisatge postapocalíptic.

Una gran festa bacanal Greco-Roman *pop-punk glam-trash-glitch* com a forma de resistència a la ocupació i colonització de la poètica corporal per part del capitalisme consumista, en un homenatge a la llibertat del cos i un reclam del seu poder transportador com a portal als grans misteris de l'art. Un bodegó en directe per contemplar arxius perduts del futur. El postapocalípsis és una condició psico-estètica. Jonkis estètics en sobredosis. El Kitsch és el nou Rococó.

Hello, daddy. Hello, mom.

I'm your ch-ch-ch-ch-ch-ch-ch-cherry bomb!

The Runaways 1976

Les Brontë és un duo artístic afincat a Cadaqués, casa del diví Dalí, i format per la ballarina Victoria Macarte i l'artista tèxtil i visual Rosa Tharrats.

Han portat el seu projecte estètic *Neotaxidermia* des dels seus orígens, a Berlín, fins a Barcelona i a llocs d'Espanya sota projectes de comissariat del grup AADK.

La seva obra s'expandeix per la dansa, la performance, la moda, la música, el vídeo, la instal·lació i les arts visuals, d'una estètica primordial transposada a l'era digital.

<http://www.tea-tron.com/victoriamacarte/blog/category/neotaxidermia/>

Projecte d'Entorns Digitals

EIXAMS

Àlex Muñoz

Eixams explora els territoris de l'apicultura en un encreuament experimental amb les arts visuals i el videodocumentalisme del qual podem extreure expressions del comportament de la vida de les abelles en formats de coneixement compartit, recerca i assistència a la salut del rusc per tal de facilitar la tasca de l'apicultor per mitjà de ginys i experiments dissenyats específicament per a la recerca, alhora que visualitza les dades mitjançant una instal·lació audiovisual.

Àlex Muñoz és realitzador de vídeo, *streamer* i fotògraf. Està especialitzat en el tercer sector: col·labora amb ONG, associacions i fundacions dedicades a lluitar contra la desigualtat i l'exclusió social.

Les seves obres s'han exposat i projectat a la Generali Foundation (Viena), a la White Chapel Gallery (Londres), a OVNI del CCCB (Barcelona), a Fadaiat (Tarifa), a La Casa Encendida (Madrid), al CECUT de Tijuana, al CCMEEX de Mèxic DF, al Shedhalle (Zuric), a Trans-Inmigración (Saragossa), a Space Invaders del MACBA (Barcelona), a la Casa Árabe (Madrid), a l'Institut Goethe de Bulgària i al Centro Cibeles de Cultura (Madrid), entre altres.

Projecte d'Entorns Digitals

NOTES ON A NOVEL (THAT I AM NOT GOING TO WRITE), OR THE SWIMMING POOL, OR THE HAIR, THE HERB AND THE BREAD OR THE TOMATO PLANT

Irene Solà

Notes on a novel (that I am not going to write), or the swimming pool, or the hair, the herba md the bread or the tomato plant

Notes on a novel és el procés de preparació i recerca per a una novel·la que ja no es té la intenció d'escriure. És una novel·la que no serà escrita i tot el que hauria pogut ser. És un projecte sobre escriure en l'era digital, perquè les notes es publicaran en una pàgina web com un gran document en blanc capaç de donar cabuda a tots els formats i tipus de text. És una metanovel·la feta de fils argumentals i fragments i diàlegs i llistes d'idees i material descartat sense trenar. És un projecte sobre històries i narrativa i *storytelling* i llenguatge i sobre com el llenguatge construeix imatges i pensament, i viceversa. És un text com un calaix de sastre, com un cul inquiet i com una dona d'aigua, sobre una illa prou petita per tenir la sensació que pots dibuixar-la.

Irene Solà. Va estudiar el grau de Belles Arts a la Universitat de Barcelona i a la Listaháskóli Íslands, té un màster de literatura, cinema i cultura visual per la Universitat de Sussex i ha fet un curs de poesia americana moderna i postmoderna a la Universitat de Pennsilvània.

Entre altres esdeveniments i llocs, ha exhibit i llegit la seva obra a la Whitechapel Gallery, al LOOP Festival, al CCCB, a Can Felipa, a la Sala d'Art Jove, a l'Institut Cervantes de Londres, a l'ACVIC, al Museu de l'Empordà, a la Biennal d'Art Contemporani Català, a la Biennale Jeune Création Européenne (JCE), al Quick Time Festival (Reykjavík), al Festival Internacional de Poesia de Sant Cugat, a la Festa de la Poesia de Sitges o al Festival Poesia i +.

<http://irenesola.hotglue.me/>

Institut de Cultura de Barcelona

Departament de premsa
La Rambla, 99. 08002 Barcelona
+34 93 316 10 69
premsaicub@bcn.cat

Dossier de premsa i imatges disponibles a l'enllaç:
<http://www.eicub.net/?grup=Lacapella>

I als webs

<http://premsaicub.bcn.cat>
<http://lacapella.bcn.cat/>